

og Ryggen af Aaringers hæderfulde Slid — en Levning fra Studentertidens Garderobe — havde han ikke derfor skilt sig ved. Og hverken hans Halskrave eller hans Sko var bleven pynteligere efter hans Ophøjelse.

Han sad just der ved Bordet og spidsede et Blyant med den overordenlige Optagethed og Omhyggelighed, hvormed den Slags Arbejder udføres i offentlige Kontorer. Men idet han nu (uden dog at genkende Stemmen) hørte sit Navn nævnet inde i Stuen ved Siden af, hvortil Døren stod paa-klem, gemte han i Hast sin Kniv og greb et stort Dokument fra Bordet.

I en stærkt tilbagelænet Stilling og med Dokumentet for Øjnene afventede han derpaa den Fremmedes Indtrædelse.

»Kom ind!« sagde han med Strenghed, da der blev rørt ved Døren. Samtidig løftede han Øjnene akkurat saa højt, at Blikket naaede op over Papirets Rand.

Hans Overraskelse ved Synet af Per var saa stor, at han end ikke forsøgte nogen Forstillelse. Med et Udtryk som en, der tror at se et Genfærd, rejste han sig op fra Stolen, og i henved et halvt Minut stod de to Brødre overfor hinanden uden at sige noget, idet de maalte eller udforskede hinanden med et stedse mere forventningsspændt Blik.

Siden Per sidst saae sin Broder, havde denne anlagt Briller af den Slags med blaalige Glas, som